

תפ"ח 52536/05/20 - מדינת ישראל נגד נאסר אלעמרני - קבוע ל- 222, נעמן אלחויטי - נדון, המלאן אלעמרני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
תפ"ח 52536-05-20 מדינת ישראל נ' אלעמרני
(עציר) ואח'

בפני	כבוד סגנית הנשיאה, השופטת יעל רז-לוי - אב"ד
	כבוד השופטת גילת שלו
	כבוד השופט אהרון משניות
בעניין:	המאשימה
	מדינת ישראל
	נגד
הנאשמים	1. נאסר אלעמרני - קבוע ל- 222
	2. נעמן אלחויטי - נדון
	3. המלאן אלעמרני (עציר)

גזר דין - נאשם 3

השופט אהרון משניות

א. כללי

הנאשם 3 (להלן גם הנאשם) הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירה של אי מניעת פשע, לפי סעיף 262 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: החוק), ובעבירה נוספת של תקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב) בצירוף סעיף 379 לחוק.

בכתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם, צוין כי הנאשם הוא אביה של ניבין (להלן: המנוחה) ואביו של הנאשם 2, ונאשם 1 הוא אחיינה של המנוחה. נעמת אלעמרני, היא אימה של המנוחה ואשתו של הנאשם, והיא נכה קטועת רגליים, בה טיפלה וסייעה באותה עת חנאן אבו רכבה (להלן: חנאן).

בתאריך 28.3.20, התגלע עימות בין הנאשם 2 לבין המנוחה, שבמהלכו גמלה בליבו של נאשם 2 ההחלטה להמית את המנוחה באמצעות סכין באורך של כ-30 ס"מ. בהמשך ובעוד המנוחה שרועה על גבה, על משטח הבטון בכניסה למבנה בו מתגוררת אימה של המנוחה, התיישב הנאשם 2 על בטנה, ריתק אותה לרצפה ודקר אותה באמצעות הסכין בפלג גופה העליון, והנאשם 1 בעט במנוחה בצד גופה שהיה קרוב אליו, ברגליו.

ניבין המנוחה ניסתה לחלץ את עצמה מהנאשמים והושיטה ידה לעבר אימה אשר ישבה על כיסא גלגלים בפתח ביתה, וניסתה לעזור לה וצעקה אל עבר הנאשמים שיחדלו ממעשיהם. הנאשם שעמד בסמוך וצפה במתרחש, ניגש אל נעמת - אשתו ואימה של המנוחה, סטר לה במטרה להרחיקה מן המנוחה, ואיים עליה שאם שלא תפסיק לצעוק הוא יהרוג אותה ביחד עם בתה.

בד בבד הנאשם 2 המשיך לשבת על בטנה של המנוחה, ריתק אותה אל הרצפה, הנאשם 1 המשיך לבעוט בה, והנאשם 2 הסיט את ראשה של המנוחה הצידה וסיסך את גרונה באמצעות סכין משני צדדיו, וכתוצאה מכך חדלה המנוחה להגיב ודם רב ניגר ממנה וזרם על משטח הבטון.

לאחר מכן, הרימו הנאשמים 1 ו-2 את המנוחה, כאשר נאשם 2 אוחז ברגליה והנאשם 1 אוחז בידיה, הכניסו אותה לתא המטען של רכבו של נאשם 2 וסגרו את תא המטען. בהמשך החליף הנאשם 2 את בגדיו אשר היו מגואלים בדמה של המנוחה, ויחד עם נאשם 1 נסעו למקום אשר אינו ידוע למאשימה ונפטרו מהגופה.

באותה העת, הנאשם אשר נותר במתחם, נטל צינור מים והחל לשטוף את דמה של המנוחה אשר ניגר על רצפת הבטון. בחזרתם של נאשמים 1 ו-2 למתחם ולאחר שנפטרו מן הגופה, נטל הנאשם 2 מידה של אמו נעמת את מכשיר הטלפון הנייד שלה, השליך אותו לאשפה ואיים עליה שלא תספר את מה שקרה.

כבר ביום למחרת הגיעו משאיות ויצקו שכבת בטון נוספת במתחם ובין היתר על משטח הבטון, וכתמי הדם של המנוחה כוסו בשכבת בטון.

נוכח האמור הורשע הנאשם בכך שבמעשיו, לא מנע את הפשע שביצעו הנאשמים 1 ו-2 ותקף את נעמת, בת זוגתו.

יצוין עוד, כי כתב האישום תוקן במסגרת הסדר טיעון שנכרת עם כל הנאשמים; ביחס לנאשם 2 היה הסדר אף לעניין העונש ודינו כבר נגזר, ובאשר לנאשם 1 התבקש תסקיר והטיעונים לעונש בענייניו קבועים ליום 22.9.22.

ב. טיעוני הצדדים

המאשימה טענה, כי מתחם העונש ההולם למעשי הנאשם נע בין 36 חודשי מאסר בפועל ל-60 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נוספת, ועתרה למקם את עונשו של הנאשם ברף העליון של המתחם לצד ענישה נלווית. בטיעוניו עמד ב"כ המאשימה על נסיבות החומרה במעשיו של הנאשם, וציין כי במעשיו פגע הנאשם בערך קדושת החיים, בהגנה על שלומו ובריאותו של הציבור בכלל ועל התא המשפחתי בפרט, וכן פגע בתחושת הביטחון האישי והציבורי. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ציין ב"כ המאשימה כי הנאשם הוא ראש המשפחה, אביהם של המנוחה ושל נאשם 2 וסבו של נאשם 1, אשר בפועל גידל אותו כאב ועל כן ניתן לומר שיש לו אחריות עקיפה על מעשיהם של בני משפחתו, כל שכן מקום בו הוא עצמו נטל חלק במעשה העבירה.

ב"כ המאשימה הוסיף וטען, כי הנאשם נכח בזירת האירוע, צפה במתרחש, והיה מצופה ממנו להיחלץ לעזרת בתו ולהצילה ממוות אכזרי. הנאשם לא פעל להצלת חייה של בתו, לא הגן על קדושת חייה אלא הכשיר והעניק תוקף לגיטימי לרצח המתועב של בתו המנוחה, בזמן שהיא מתחננת על חייה ומושיטה את ידיה אל עבר אימה בציפייה שתציל את חייה.

לדבריו של ב"כ המאשימה, מדובר בעבירה חמורה, שכן חלקו של הנאשם היה מרכזי, מפני שבנוסף לאי מניעת הפשע הנאשם גם תקף את בת זוגתו, אימה של המנוחה, בכך שסטר לה ואיים על חייה שאם לא תשתוק יהיה גורלה זהה לגורל בתה, ולולא פועלו של הנאשם ייתכן והמנוחה הייתה ניצלת ונותרת בחיים.

ב"כ המאשימה טען עוד, כי מעשיו של הנאשם מצויים ברף העליון של האטימות האנושית, שכן הייתה בידו היכולת לעצור את מרחץ הדמים, אך בחר שלא לעשות כן, ולהיפך, מעשיו אף עודדו את הנאשמים האחרים להמשיך במעשיהם

האכזריים, כאשר נאשם 2 אף השלים את הרצח הנתעב מיד לאחר מכן. ב"כ המאשימה הדגיש כי הנאשם הגדיל לעשות וניקה את זירת הרצח באמצעות צינור מים בכוונה להעלים ראיות.

ב"כ המאשימה ציין כי אירוע הרצח התרחש בתאריך 28.3.20, ואולם נודע לרשויות החוק רק בתאריך 17.4.20 לאחר שאחיה של המנוחה אזר אומץ ודיווח למשטרה, ואולם לטענתו גם בנקודה זו כשל הנאשם עת חיפה על בנו ונכדו ונמנע מלדווח לרשויות החוק, עובדה המלמדת על העדר חרטה מצדו.

ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה הנוהגת הן בעבירות של אי מניעת פשע והן בעבירות של תקיפת בת זוג, וחזר והדגיש כי מעשיו של הנאשם נמצאים ברף חומרה גבוה, מאחר שהנאשם פעל באופן פוזיטיבי בכדי למנוע מאימה של המנוחה להציל את חייה. אשר לנסיבותיו האישיות טען ב"כ המאשימה, כי מדובר בנאשם יליד 1957, נעדר עבר פלילי, אשר לא עבר טיפול באלימות הקשור בעבירות אותן ביצע, לא הופנה לקבלת תסקיר בעניינו מטעם שירות המבחן בכדי לאבחן את מצבו ואת נזקקותו הטיפולית וכפועל יוצא מכך נותרה מסוכנותו בעינה.

אשר למצבו הבריאותי טען ב"כ המאשימה כי ככל שיטען בא כוחו למורכבותו, אין בכך בכדי לשנות את מיקומו של הנאשם במתחם הענישה, שכן האינטרס הציבורי להרתעה וכן הגמול על מעשים אלה, צריך לקבל משקל רב יותר מנסיבותיו האישיות.

לעומת זאת, ב"כ הנאשם טען כי העונש המקסימלי לעבירה של אי מניעת פשע הוא שנתיים מאסר, ולטענתו לכך הסכימה המאשימה בעת שתיקנה את כתב האישום לעבירה זו, ועל כן לא ניתן לקבל את טיעונה של המאשימה שעותרת לעונש כה חמור, כאשר העונש המקסימלי בגין עבירה זו הינו שנתיים. ב"כ הנאשם אמר כי גם עבירת התקיפה אין בה כדי להצדיק את הענישה המחמירה לה טענה המאשימה, ועל כן דחה את טענת המאשימה, כי עצם העובדה שהנאשם סטר לאשתו אימה של המנוחה יש בה בכדי להצדיק החמרה בענישה, שכן מדובר בעבירת תקיפת בת זוג שאינה בעלת חומרה רבה, והענישה הנוהגת בגינה היא לרוב מאסר מותנה בלבד. לכן חזר והדגיש כי העונש לו טענה המאשימה הינו מופרז ומופרך, ואף חמור מהפסיקה שהיא עצמה הגישה. אשר לנסיבותיו של הנאשם טען בא כוחו, כי לאחר מעצרו עבר הנאשם ניתוח מעקפים בלבו, מצבו הרפואי התדרדר והוא שוהה במר"ש החל מחודש פברואר.

ב"כ הנאשם הפנה למסמכי הרפואיים של הנאשם וטען כי למרות שהנאשם עבר ניתוח מעקפים, הוא לא הובא לשיקום כמו שאמור להעשות לאחר ניתוח מורכב מסוג זה, והוסיף כי הנזק אשר יכול להיגרם לאדם שעובר ניתוח מעקפים ללא שיקום הוא נזק ישיר, והדגיש כי מצבו של הנאשם הוחמר והוא נזקק לטיפולים נוספים, מאחר ולא עבר שיקום כנדרש. בסופו של יום טען ב"כ הנאשם כי מדובר בנאשם שהאשם בעבירות של אי מניעת פשע ותקיפת בת זוג, ולא בעבירה החמורה בהרבה שיוחסה לו בכתב האישום המקורי, ולכן אין גם לזקוף לחובתו את העובדה שניהל הוכחות, אלא יש לתת משקל להודאתו, מיד עם תיקון כתב האישום.

ג. דיון והכרעה

אין חולק בדבר חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם, אשר יש בהן פגיעה קשה בשלומו ובטחונו של הציבור, ולכן נדרשת בהן ענישה ממשית ומרתיעה. בע"פ 5204/07 **עלי אבוסמור נ' מדינת ישראל** (3.9.2007) בפס' 14 לחוות דעתה של השופטת ארבל, עמד בית המשפט העליון על ייחודיותה של העבירה של אי מניעת הפשע, ואלה דבריו:

ההצדקות המרכזיות להטלת חובה על האזרח למנוע פשע הינן מניעת סכנה לערכים מוגנים בסיסיים בחברה, כגון ערך חיי אדם, ולצד זה שמירה על תחושת הביטחון של

עמוד 3

הפרטים בחברה, כאשר מנגד הפגיעה בחירות הפרט כתוצאה מהטלת חובה זו היא על פניה מזערית... קיומה של חובה מעין זו מסייעת למשטרה בתפקידה באכיפת החוק ובמניעת פשעים, ובכך אף לחברה בכללותה, שהרי לא ניתן לצפות מהמשטרה לדעת על כל פשע העומד להתבצע, ולשם כך היא זקוקה לעזרת הציבור. יש הסוברים כי חובתו של היחיד נגזרת מן האמנה החברתית של חיים יחדיו בחברה... עוד נימוק להחלת חובה זו היא יצירת מעין "ביטוח הדדי" של האזרחים אלה כלפי אלה, כך שמדובר באינטרס של כל פרט בחברה...

הנאשם אומנם הורשע בסופו של דבר בעבירות קלות במידה ניכרת מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המקורי, אולם גם עבירות אלה חמורות ויש בהן פגיעה קשה בערכים חברתיים בסיסיים, כאשר העבירה של אי מניעת פשע פוגעת בסולידריות החברתית, והעבירה של תקיפת בת זוג פוגעת בשלומם של אדם, בביטחונו, בשלמות גופו ובזכותו לתחושת בטחון והגנה בעיקר בין כתלי ביתו. דברים אלו יפים ביתר שאת, נוכח נסיבות ביצוע העבירות שלפנינו, כאשר הפשע שבוצע לנגד עיני הנאשם, היה הרצח של בתו בשטח ביתו, ע"י בני משפחתו האמורים לסור למרותו, כך שהסיכוי שהוא היה יכול למנוע את הפשע הוא גדול. בנסיבות אלו, העובדה שהנאשם לא מנע את הפשע - רצח בתו - בשר מבשרו, מלמדת על חומרה ברף הגבוה של עבירה זו.

בתו של הנאשם נרצחה כאמור בפתח ביתה, במקום שאמור להיות מוגן ובטוח עבורה, וזאת כאשר אביה הנאשם נכח במקום, צפה בנעשה, ולא עשה מאומה כדי להציל את בתו ממוות אכזרי, ויתרה מכך, הוא אף מנע מאימה לנסות לסייע לה להציל את חייה. שהרי גם כשהמנוחה ניסתה להינצל בעור שיניה, ולהיעזר באימה הנכה אשר כל אותה העת צפתה במתרחש, וראתה את בתה גוועת בייסורים בדקותיה האחרונות, הנאשם לא רק שעמד מנגד אלא אף סטר לאימה של המנוחה בת זוגתו, ואיים עליה שאם לא תפסיק לצעוק הוא יהרוג אותה ביחד עם בתה.

בכך מתבטאת אף חומרתה של העבירה של תקיפת בת זוג, שכן על אף שהתקיפה עצמה הייתה בדרך של סטירה, לא ניתן לנתקה מתוך ההקשר הזמן והמקום שבו בוצעה, כאשר מדובר בתקיפת של האם הנכה, אשר צעקה מתוך אינסטינקט אימהי בסיסי כדי לנסות ולמנוע את המשך האירוע ולהציל את בתה, ותוך שהנאשם לא רק מכה אותה אלא אף אומר לה שאם תתערב במה שקורה גורלה יהיה דומה.

הנאשם אמנם אינו שותף או מסייע לרצח, ועל פי כתב האישום המתוקן תפקידו באירוע התמצה באי מניעת הרצח; ואולם הוא לא היה צופה פסיבי באירוע, וחלקו באירוע היה משמעותי, שכן הוא לא רק ישב מנגד בעת שבנו רצח את בתו בסיוע נכדו, אלא אף מנע מאשתו - אימה של המנוחה להושיט לה עזרה ברגעי חייה האחרונים. נוכח כל האמור, אנו סבורים כי מעשיו של הנאשם מצויים ברף הגבוה ביותר של החומרה בעבירה של אי מניעת פשע.

כאמור, הנאשם הורשע בעבירה נוספת של תקיפת בת זוג, ומאחר ששתי העבירות בוצעו בהקשר של אותה מסכת עבריינית, ניתן לקבוע כי מדובר באירוע אחד, ולכן יש לקבוע מתחם ענישה אחד לשתי העבירות.

אשר לרמת הענישה הנוהגת ניתן ללמוד עליה מעיון בפסיקה דומה.

בתפ"ח (מרכז) 220-05-13 **מדינת ישראל נ' אבו סעד ואח'** (27.1.2014), נדון עניינה של נאשמת שהורשעה במסגרת הסדר טיעון בעבירה של אי מניעת פשע וסיוע לאחר מעשה, כאשר ההסדר לא כלל הסכמה לעניין העונש. הנאשמת הורשעה ביחד עם נאשם נוסף אשר הורשע בהריגת בעלה של הנאשמת ובהצתה. הנאשמת הואשמה

מלכתחילה בסיוע לרצח, ואולם מעשיה היו ברף הנמוך שכן היא לא נכחה במעשה ההמתה עצמו, וסייעה רק במעטפת החיצונית למעשה. מדובר בנאשמת בעלת הרשעות קודמות, ובית המשפט המחוזי השית עליה 15 חודשי מאסר בפועל החל מיום מעצרה.

בע"פ 3417/99 **מרגלית הר שפי נ' מ"י** (21.2.2001), נדון עניינה של המערערת אשר הורשעה בבית המשפט השלום בעבירה של אי מניעת פשע בגין אי נקיטת אמצעים כלשהם למניעת רציחתו של ראש הממשלה יצחק רבין ז"ל על ידי יגאל עמיר, לאחר שידעה על כוונתו לבצע פשע זה. בית המשפט העליון דחה את הערעור והותיר את עונש המאסר של 9 חודשי מאסר בפועל על כנו.

אשר לענישה הנוהגת בעבירה של תקיפה סתם של בת זוג, מנעד הענישה בעבירה זו הוא רחב ונע בין ענישה מותנית לעונשי מאסר בפועל, בהתאם לנסיבות הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה, אולם ככלל, ניכרת בפסיקה מגמה של החמרה בענישה בעבירות בתוך התא המשפחתי.

ברע"פ 7846/21 **היתם אנבאריה נ' מ"י** (16.11.2021), נדון עניינו של המבקש, בעקבות הרשעתו בשתי עבירות של איומים ושתי עבירות של תקיפה סתם של בת זוג. כמתואר בכתב האישום, על רקע חשדו של המבקש כי בת זוגתו בוגדת בו, ולאחר שהמתלוננת החלה להתרחק ממנו, רדף אחריה המבקש תוך שהוא מאיים עליה ומשהיג אותה, תפס בחוזקה בשערה, השליך לעברה כוס פלסטיק וזרק אבנים לכיוונה, אשר אחת מהן פגעה בכתפה. בהזדמנות נוספת איים המבקש על המתלוננת כי אם יהיה עצור בגללה "את תראי מה יהיה לך", ובהזדמנות נוספת כאשר הייתה המתלוננת בחודש הרביעי להריונה תקף אותה המבקש, משך אותה משערה, בעט בבטנה, בגבה ובפניה ואיים עליה. בית המשפט השלום גזר על המבקש 8 חודשי מאסר בפועל, בית המשפט המחוזי דחה את הערעור על חומרת העונש, ובית המשפט העליון דחה את הבקשה למתן רשות ערעור.

במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם יש לבחון את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, וכפי שצינו לעיל, עסקינן בנאשם שצפה בבנו רוצח בדם קר את בתו בפתח ביתה, כשהוא מסתייע באחינו, לעיני אימה שרתוקה לכיסא גלגלים, ולא רק שהוא לא נקף אצבע כדי לסייע לבתו ולמנוע את הרצח המזווע, אלא שהוא אף מנע מאשתו לסייע לבתו. לכן מדובר ברף חומרה גבוה של עבירה זו, על כל המשתמע מכך לעניין קביעת המתחם הראוי. לכך יש להוסיף גם את חומרתה היחסית של עבירת התקיפה, נוכח הנסיבות שאפפו אותה; ומכל הטעמים הללו, נראה לנו כי מתחם העונש ההולם הראוי לעבירות שבהן הורשע הנאשם ונסיבותיהן נע בין 26 ל-42 חודשי מאסר בפועל.

בבואנו למקם את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש האמור, ראינו להתחשב מצד אחד בעברו הנקי של הנאשם, בגילו המבוגר, ובעיקר במצבו הרפואי שאותו ציינו גם בהחלטתנו מיום 20.6.22 בדבר הארכת מעצרו של הנאשם. מדובר בנאשם חולה סכרת שעבר ניתוח מעקפים בהיותו במעצר, ומצבו הרפואי התדרדר במהלך המשפט, עד כדי כך שהוא מאושפז כבר חודשים אחדים במתקן אשפוז של שב"ס, ומובא לאולם בית המשפט בכיסא גלגלים. כמו כן יש לתת אף משקל לכך שהנאשם הודה בביצוע העבירות מרגע שתוקן כתב האישום במסגרת ההסדר.

מצד שני, מדובר במי שהורשע בעבירות חמורות שבוצעו במסגרת התא המשפחתי, אך לא עבר כל הליך שיקומי בתחום זה, ואף לא ברורה מידת הפנמתו את חומרת התנהגותו באירוע. כמו כן, נוכח טיב העבירות שביצע הנאשם ובעיקר נסיבות ביצוען, יש מקום לתת משקל גם לשיקולי הרתעת הרבים.

נוכח כל האמור, אנו סבורים כי יש לגזור על הנאשם עונש שקרוב יותר לרף התחתון של המתחם, אם כי נדגיש כי לולא

מצבו הרפואי של הנאשם וגילו היה ראוי למקם את עונשו ברף גבוה יותר.

על כן, החלטנו לגזור על נאשם 3 את העונשים הבאים:

- א. מאסר בפועל למשך 32 חודשים, החל מיום מעצרו בתאריך 24.5.20.
- ב. 10 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים, שלא יעבור כל עבירת אלימות, לרבות עבירת איומים, וזאת למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר.
- ג. 5 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים, שלא יעבור עבירה של אי מניעת פשע, וזאת למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.

ניתן היום, ט"ו תמוז תשפ"ב, 14 יולי 2022, במעמד הצדדים.

עו"ד סיימון:

יש לנאשם עוד כשמונה חודשים לרצות מאסר.

אני מבקש לעכב את ביצוע גזר הדין, לשחרר אותו. אני עדיין חושב שהתקופה הזו ארוכה מדי. אבקש לערער על התקופה הזו וזה בוודאי ניתן לביצוע.

שמעתי את דברי בית המשפט ואבדוק קודם כל בהתאם לחישוב מה יתרת המאסר שיש

לנאשם, אני אשקול את הדברים ואם צריך, אגיש בקשה לבית המשפט.